

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **B. L.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Slezákem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 737, proti žalovanému **řediteli Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, nábřeží U Přívozu 122/4, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 11. července 2011, čj. HSHK-1082-6/2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 11. července 2011, čj. HSHK-1082-6/2011, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4. 800,- Kč do deseti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Slezáka, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 737.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí náměstka ředitele pro IZS a operační řízení Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve

věcech služebního poměru ze dne 20. dubna 2007, čj. HSHK-128-2/N-2007, následovně. Část výroku o vině ad 1) v celém rozsahu zrušil. Ve zbytku odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Dle citovaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se měl žalobce dopustit kázeňských přestupků. Konkrétně měl žalobce :

1) evidovat soukromou korespondenci ve sběrných arších HZS Královéhradeckého kraje čj. HSHK-398/E-2006 a čj. HSHK-11/2007, čímž porušil Nařízení MV č. 95/2000 (dále jen „Nařízení MV“), kterým se vydává spisový řád Ministerstva vnitra a Policie České republiky a Pokyn žalovaného č. 39/2004, kterým se stanoví podrobnosti pro výkon spisové služby (dále jen „Pokyn“),

2) otisknout v rozporu s čl. 85 odst. 2 Nařízení MV na podací lístek ze dne 19. 1. 2007 (podací číslo 010871) služební razítko svěřené jinému příslušníkovi HZS Královéhradeckého kraje, čímž se mu podařilo od zaměstnankyně podatelny vylákat 25,- Kč, které mu vyplatila v domněnání, že jde o poštovné za odeslaný služební dokument,

3) nalepit v rozporu s čl. 85 odst. 2 Nařízení MV na podací lístek ze dne 12. 2. 2007 (podací číslo 012177) vystřížený otisk služebního razítka svěřeného jinému příslušníkovi HZS Královéhradeckého kraje a pokusit se na zaměstnankyni podatelny vylákat 25,- Kč jako náhradu poštovného za odeslaný dokument,

4) přes opakované výzvy služebního funkcionáře Ing. V. ze dne 14. 3. 2007 a 11. 4. 2007 a ředitele kanceláře ze dne 23. 3. 2007 (předána 26. 3. 2007), nedoplnil sběrný arch čj. HSHK-398/E-2006 o dokument čj. HSHK-398-20/E-2006 a sběrný arch čj. HSHK-593/2006 o převedený dokument čj. HSHK-398-10/E-2006, čímž porušil bod 9 Pokynu, Nařízení MV a dále § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“),

Za tyto kázeňské přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu jednoho měsíce.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve podrobně popsal průběh správního a na něj navazujících soudních řízení. Správně připomněl, že věc je u Krajského soudu v Hradci Králové již opakovaně. Krajský soud rozhodoval v této věci nejprve rozsudkem ze dne 20. 5. 2008, č.j. 30 Ca 170/2007-98, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále rozsudkem ze dne 22. 9. 2009, č.j. 30 Ca 185/2008-41, který byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č.j. 4 Ads 166/2009-76. V návaznosti na to vydal krajský soud dne 15. 4. 2011 rozsudek č.j. 30 Ad 5/2010-144, kterým opět zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný zdůraznil, že zejména ze závěrů posledně citovaného rozhodnutí krajského soudu v dalším řízení a při vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí vycházel.

Respektoval tak předně názor krajského soudu, že se v případě dílčího skutku označeného pod bodem 1) o kázeňský přestupek nejednalo, a proto tuto část výroku o vině v plném rozsahu zrušil.

Námitku žalobce ohledně zániku odpovědnosti zbývajících kázeňských přestupků popsanych shora pod body 2), 3) a 4) neshledal žalovaný důvodnou s odkazem na právní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho shora citovaném rozhodnutí. Současně vytkl žalobci, že již jednou vyvrácenou námitku údajného zániku odpovědnosti kázeňských přestupků opět uplatnil před odvolacím orgánem.

Pokud jde o skutky pod body 2) a 3) odkázal žalovaný na své původní závěry a na závěry krajského soudu obsažené v jeho posledním rozhodnutí ve věci.

Ohledně skutku pod bodem 4) připomněl žalovaný rovněž uvedené závěry krajského soudu, podle nichž se žalobce uvedeným jednáním kázeňského přestupku dopustil. Zapůjčení spisu, za nějž nesl žalobce odpovědnost, osobám mimo HZS Královéhradeckého kraje bez souhlasu a vědomí služebních funkcionářů shledal zcela nepřipustným. Dále žalobce zcela vědomě uváděl tendenční údaje ohledně písemnosti č.j. HSHK-398-20/E-2008. Teprve po konfrontaci s tímto dokumentem přiznal jeho existenci, ale již nevysvětlil, proč tuto písemnost (stížnost na služební funkcionáře) nezaložil do sběrného archu, jako v podobných případech.

Žalovaný dále zdůraznil, že napadeným rozhodnutím nedochází k porušení zásady rovného zacházení s příslušníky, jak se snažil namítat žalobce s poukazem na jiné případy. Žalobci totiž nebylo vytýkáno neuzavření spisů ke konci kalendářního roku či jejich nevrácení na spisovnu, ale neúplnost sběrných archů, vylákání poštovního a zneužití razítka přiděleného jinému příslušníkovi. K nápravě protiprávního stavu přitom žalobce nepřistoupil ani po písemných výzvách služebních funkcionářů, čímž zároveň hrubě porušil služební kázeň. Takového jednání se žádný jiný příslušník HZS Královéhradeckého kraje nedopustil.

Žalovaný v závěru odůvodnění rozhodnutí také znovu zvažoval přiměřenost sankce uložené služebním funkcionářem. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce protiprávního jednání dopustil vědomě, když neuposlechl ani několik přímých výzev služebních funkcionářů a vědomě lhal ohledně existence dokumentu č.j. HSHK-398-20/E-2006, dospěl k rozhodnutí neměnit druh ani výši uložené sankce. Peněžitý trest v rozsahu 5% na dobu 1 měsíce byl uložen při samé dolní hranici zákonné sazby, jde tedy o trest mírný a nadále adekvátní intenzitě projednávaných kázeňských přestupků.

S uvedenými závěry žalovaného žalobce nesouhlasil, a to z níže uvedených důvodů. Znovu namítl, že u předmětných skutků došlo k marnému uplynutí subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu. Dle žalobce touto námitkou nezpochybňuje závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené k této problematice ve shora citovaném rozhodnutí, ale jedná v duchu zjištění tohoto soudu, služebního zákona a interního pokynu vydaného žalovaným. V souvislosti s tím ocitoval zejména

závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož je pro počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu rozhodující, kdy se o spáchání kázeňského přestupku dozvěděl příslušný správní orgán reprezentovaný některým ze služebních funkcionářů příslušného služebního útvaru. Rozhodující tedy je to, zda a kdy se některý ze služebních funkcionářů o spáchání kázeňského přestupku dozvěděl. Dle žalobce je přitom ze spisové dokumentace zřejmé, že o údajném spáchání kázeňských přestupků pod body 2) a 4) věděl žalovaný již dne 24. 1. 2007. O údajném spáchání kázeňského přestupku pod bodem 3) pak jeho nadřízený služební funkcionář věděl od 13. 2. 2007. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou tedy z toho důvodů nezákonná.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, čímž byl porušen § 181 odst. 2 a 3 služebního zákona. Nerespektováním služebního předpisu pak byl porušen § 5 tohoto zákona. Žalovaný totiž vydal dne 20. 2. 2007 Pokyn č. 18, kterým stanovil metodický pokyn při řešení jednání, které má znaky přestupku. Tímto dokumentem tedy rozpracoval do podmínek HZS Královéhradeckého kraje pokyn generálního ředitele HZS ČR ze dne 22. 12. 2006 č. 22. Jako služební funkcionáře oprávněného jednat v prvním stupni v případě jednání příslušníků HZS Královéhradeckého kraje, které má znaky kázeňského přestupku, stanovil ředitele kanceláře ředitele HZS Královéhradeckého kraje. Dle žalobce žalovaný citovaný pokyn zatajil, protože při jeho respektování by nemohlo dojít k projednávání daných případů před soudy. Tím měl porušit § 174 odst. 2 služebního zákona.

Poslední žalobní námitkou brojil žalobce proti výši uloženého trestu. Přestože krajský soud konstatoval, že stěžejní obvinění o údajném evidování soukromé korespondence ve sběrných arších HZS Královéhradeckého kraje nebylo důvodné a žalovaný tuto skutečnost uvedl i ve svém rozhodnutí, je podle žalobce velmi podivné, že žalovaný uložil za 3 kázeňské přestupky stejný trest, jako před tím za 4 kázeňské přestupky. Z uvedeného je dle žalobce zřejmá snaha žalovaného žalobce poškodit a tímto projevem tak žalovaný bezpochyby naplnil znaky jednání vymezeného v § 77 služebního zákona.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný podal k žalobě vyjádření, v němž se ohradil proti všem žalobním námitkám. S odkazem na judikaturu soudů uvedl, že pro počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu je podstatný okamžik vědomosti dotčeného služebního funkcionáře o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení právní povinnosti vyplývající z platných právních předpisů. Dle žalobce měl být u skutků 2) a 4) takovým dnem 24. 1. 2007, tedy den, kdy byl žalovaným pod č.j. HSHK-156/KŘ-2007 vypracován písemný dotaz na odborného garanta v oblasti archivní a spisové služby z Ministerstva vnitra. Z obsahu této listiny pak žalobce zřejmě dovozuje, že u skutku 3) započala subjektivní lhůta běžet dnem následujícím po odeslání další jeho soukromé korespondence na Ministerstvo vnitra, tedy dnem 13. 2. 2007.

Žalovaný však ke dni 24. 1. 2007 ani ke dni 13. 2. 2007 takto intenzivní vědomost o porušení právní povinnosti žalobcem neměl. Z obsahu jeho písemného dotazu ze dne 24. 1. 2007 jasně vyplývá, že míra jeho podezření na porušení určité právní povinnosti ze strany žalobce byla slabá a především nedostatečně konkrétní. Vyjasnění celé situace a jasnou definici žalobcem porušených právních povinností u skutků 2) a 3) přinesla až odpověď ředitele odboru archivní a spisové služby Ministerstva vnitra ze dne 16. 2. 2007, č.j. AS-221/2-2007, která byla žalovanému doručena dne 20. 2. 2007. U skutku 4) je pak dle žalovaného rozhodující již jeho samotné vymezení, tedy že žalobce přes opakované výzvy služebních funkcionářů nedoplnil sběrné archy o požadované dokumenty. Nejstarší z těchto výzev byla datována dnem 14. 3. 2007. Za podstatnou je však nutno považovat až výzvu Ing. V. ze dne 11. 4. 2007, č.j. HSHK-336/IZS-2007, která v sobě zahrnuje i obsah obou předchozích dílčích výzev vůči žalobci a v níž služební funkcionář určil žalobci pro nápravu zjištěných nedostatků lhůtu do 12. 4. 2007. K dokonání tohoto deliktu tedy došlo až tohoto dne. Pokud bylo rozhodnutí o kázeňském trestu vydané prvoinstančním správním orgánem doručeno žalobci dne 20. 4. 2007, byla subjektivní lhůta 2 měsíců zachována u všech dílčích skutků. Připomněl, že porušení této lhůty neshledal v posledním rozsudku ve věci ani krajský soud.

K námitce údajného porušení pokynu č. 18/2007 SIAŘ KŘ žalovaný uvedl, že tímto pokynem se stanovil metodický postup pro řešení jednání, které má znaky přestupku, v souladu se služebním zákonem a dalšími zvláštními zákony. V souvislosti s tím žalovaný poukázal na ustanovení § 50 odst. 1 ve spojení s celou hlavou IV. služebního zákona. Z těchto zákonných ustanovení je podle něj zcela zřejmé, že zákon odlišuje pojmy „kázeňský přestupek“ a „jednání, které má znaky přestupku“. Žalobce byl uznán vinným a potrestán nepochybně za spáchání kázeňského přestupku. Nebylo proti němu nikdy vedeno řízení o jednání, které má znaky přestupku. Dle § 186 odst. 4 služebního zákona je navíc vyloučeno, aby o těchto odlišných typech deliktů bylo vedeno společné řízení.

V době vydání prvoinstančního rozhodnutí tedy pro řízení o kázeňském přestupku byly rozhodné tyto právní předpisy : ustanovení §§ 50 a 51 ve spojení s hlavou IV. služebního zákona a pokyn generálního ředitele HZS ČR č. 22/2006 SIAŘ GŘ, kterým se stanoví pravomoci generálního ředitele HZS ČR a vedoucích organizačních součástí HZS ČR jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru (dále jen „Kompetenční pokyn“). Speciální předpis pro projednávání kázeňských přestupků, jako tomu bylo u jednání, která má znaky přestupku, v té době u HZS Královéhradeckého kraje neexistoval. K tomu došlo až pokynem č. 48/2007 SIAŘ KŘ, který nabyl účinnosti dnem 11. 5. 2007. Dle čl. 11 písm. d) Kompetenčního pokynu pak měl pravomoc k uložení předmětného kázeňského trestu náměstek krajského ředitele ve vztahu k příslušníkům jím řízeného úseku. Žalobce v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhal pravomoci náměstka žalovaného pro úsek IZS a OPR, proto bylo toto rozhodnutí vydáno tímto služebním funkcionářem.

Za nedůvodnou považoval žalovaný rovněž námitku nepřiměřenosti uloženého trestu. Odkázal přitom na důvody, které jej k potvrzení uloženého kázeňského trestu

vedly a které popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, především na jeho str. 11. Pokud žalobce označuje za stěžejní skutek pod bodem 1), u kterého bylo jeho odvolání vyhověno, považoval žalovaný takové tvrzení za účelové. Žalovaný je naopak toho názoru, že především skutek 4), v němž je zahrnuto žalobcovo neuposlechnutí přímého rozkazu služebního funkcionáře, představuje delikt s nejvyšší mírou intenzity zavinění v podobě přímého úmyslu a tedy i s největší mírou společenské škodlivosti. Neuposlechnutí příkazu nadřízeného představuje v bezpečnostním sboru typově jeden z nejzávažnějších kázeňských přestupků, který nelze tolerovat. Uložení sankce v podobě peněžitého trestu ve výši při samé dolní hranici zákonem stanovené sazby bylo tedy dle žalovaného na místě.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu dali žalobce i žalovaný výslovný souhlas. O věci usoudil následovně.

Předně byl nucen se zabývat námitkou, že služební funkcionář neuložil žalobci kázeňský trest ve lhůtě stanovené zákonem o služebním poměru. Dle jeho § 186 odst. 9 lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Žalobce zpochybnil, že mu kázeňský trest byl uložen ve zmíněné subjektivní lhůtě, neboť tvrdil, že o jednání uvedeném pod body 2) a 4) služební funkcionář věděl již dne 24. 1. 2007, kdy požádal o stanovisko k problematice spisové služby, o jednání uvedeném pod bodem 3) pak věděl od 13. 2. 2007.

Žalovaný namítal, že soudy se již otázkou včasnosti uložení kázeňského trestu zabývaly a pochybení služebního funkcionáře v tomto směru neshledaly. Toto tvrzení je ale pravdivé pouze částečně. Jak krajský soud (rozsudek ze dne 15. 4. 2011, č.j. 30 Ad 5/2010-144), tak Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 29. 4. 2010, č.j. 4 Ads 166/2009-76), řešily otázku uložení kázeňského trestu žalobci v zákonné lhůtě pouze v souvislosti s tím, co se rozumí okamžikem uložení kázeňského trestu, tedy zda v zákonné dvouměsíční lhůtě musí nabýt rozhodnutí o kázeňském trestu právní moci nebo zda postačí, aby v této lhůtě uložil kázeňský trest služební funkcionář prvního stupně. Tyto právní závěry samozřejmě zůstávají nadále v platnosti. Soudy však neposuzovaly, zda k uložení kázeňského trestu rozhodnutím služebního funkcionáře prvního stupně ze dne 20. dubna 2007, čj. HSHK-128-2/N-2007, došlo ve zmíněné subjektivní dvouměsíční lhůtě, neboť tuto otázku nikdo z účastníků řízení doposud nenastolil.

V obecné rovině se však k uvedené problematice několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, byť většinou nikoliv v souvislosti se služebním zákonem, ale s jinými zákony, které při ukládání trestu za deliktní jednání upravují shodným způsobem

počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty. Tak například ohledně ustanovení § 117 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 10. 11. 2010, č.j. 15 Kse 3/2010-63 (dostupné na www.nssoud.cz), následující :

„Subjektivní lhůta 6 měsíců i objektivní lhůta 3 roky jsou lhůtami prekluzivními, to znamená, že po jejich uplynutí již nelze kárnou žalobu podat. Pro určení počátku běhu šestiměsíční subjektivní prekluzivní lhůty je rozhodný výklad pojmu „dozvědět se“. Termín dozvědět se o kárném provinění přitom neznámá, že již v tomto okamžiku musí být najisto postaveno, že k jednání zakládajícímu kárné provinění došlo; zde stačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání toho, že ke kárnému provinění došlo o koho je za ně odpovědný je až předmětem příslušného řízení. Proto zjištění o porušení povinnosti stanovené zákonem, resp. Pravidly profesionální etiky a pravidly soutěže soudních exekutorů, je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Významný je proto okamžik vědomosti kárného žalobce o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní hodnocení v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke kárnému provinění došlo či nikoli. Byť jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ kárného žalobce, tedy v daném případě ministra spravedlnosti, založit na objektivní skutečnosti, tj. na datu, kdy ministerstvu spravedlnosti došla stížnost na postup exekutora, která svým konkretizujícím obsahem zcela dostačujícím způsobem skutek popisovala, a to s přihlédnutím i k tomu faktu, že skutkové okolnosti nebyly následně zpochybněny ve vyjádření samotného exekutora. Nelze dovozovat, že běh zákonné subjektivní lhůty k podání návrhu na kárné řízení počíná teprve dnem, kdy ministru spravedlnosti např. byla oficiálně předána zpráva o výsledku kontroly, neboť tím by počátek běhu uvedené lhůty se nutně stal věcí nahodilosti. Pověří-li ministr spravedlnosti, jako orgán oprávněný podat návrh na zahájení kárného řízení, provedením prověrky určitý odbor, což se běžně a pochopitelně děje (v daném případě tomu tak však ani nebylo, resp. ze spisového materiálu ani z vyjádření kárného žalobce při ústním jednání nevyplývalo, že by byla prověrka prováděna), implikuje nicméně tento postup, že lhůta k podání návrhu začíná běžet již dnem, kdy se o konkrétním případě dozvěděl, tedy stížnost obdržel. Počátek běhu lhůty nemůže být v žádném případě odvislý až od okamžiku předání věci ministru spravedlnosti poté, kdy se k ní až po prošetření stížnosti příslušnými odděleními ministerstva, tato vyjádří a předloží stanovisko, tedy od zcela neuchopitelných postojů pracovníků (např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti nebo od personálního obsazení). S takovými právně irelevantními skutečnostmi počátek běhu lhůty stanovené pro zahájení kárného řízení nelze spojovat, neboť by tím byl popřen především ústavněprávní požadavek právní jistoty. Lhůta 6 měsíců je zcela postačující k tomu, aby podaná stížnost byla vyhodnocena a vyvozeny z ní případné závěry a zpracovány podklady, ze kterých se podává důvodnost k podání kárné žaloby.“

Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 1. 2012, č.j. 11 Kss 18/2011-251 (dostupné na www.nssoud.cz), když ohledně výkladu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, dospěl k závěru, že subjektivní lhůtu v kárném řízení je nutno odvozovat

od okamžiku, kdy se navrhovatel o jednání, pro které se rozhodl kárné řízení zahájit, skutečně dozvěděl, případně od okamžiku, kdy mu informace o tomto jednání byly předloženy v takové formě, že mohl toto jednání bez pochybnosti identifikovat.

Krajský soud považuje za vhodné v souvislosti s danou problematikou upozornit také na názor Ústavního soudu prezentovaný v nálezu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, vyslovený k výkladu § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, dle něhož okamžikem počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba rozumět již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou.

V přezkoumávané věci považuje krajský soud na základě obsahu správního spisu pro posouzení počátku běhu subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského trestu u kázeňských přestupků pod body 2) a 3) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu tato skutková fakta. Dne 20. 1. 2007 učinila pracovnice podatelny D. Ž. služební záznam o jednání žalobce, které je zahrnuto pod bodem ad 2). Tato skutečnost se promítla v obsahu dopisu žalovaného ze dne 24. 1. 2007, v němž žádal Dr. B., ředitele odboru archivní správy a spisové služby Ministerstva vnitra, o stanovisko k problematice spisové služby. V této žádosti již popsal po skutkové stránce jednání žalobce ad 2) a zároveň další žalobcova jednání spadající zejména pod bod 1) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. O jednání žalobce ad 3) učinila pracovnice podatelny D. Ž. služební záznam dne 13. 2. 2007.

Žalovaný se domnívá, že subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu počala běžet až dnem 20. 2. 2007, tedy dnem, kdy obdržel odpověď Dr. B. na svoji žádost. Z obsahu této odpovědi je ale zřejmé, že Dr. B. provedl pouze právní hodnocení žalobcova jednání, které mu žalovaný popsal. Jinými slovy, popis skutkového stavu žalobcova jednání postačil Dr. B. plně k tomu, aby takové právní hodnocení mohl provést.

Služební funkcionáři HZS Královéhradeckého kraje tedy skutkové vymezení kázeňských přestupků ad 2) a ad 3) v úplnosti znali již 20.1.2007, respektive 13.2.2007. V souvislosti s tím připomíná krajský soud názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v jeho rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č.j. 4 Ads 51/2010-77, týkající se stejných účastníků řízení, že pro počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek je rozhodující okamžik, kdy se o spáchání kázeňského přestupku dozvěděl příslušný správní orgán prezentovaný některým ze služebních funkcionářů příslušného služebního útvaru. Za rozhodující tedy považoval Nejvyšší správní soud to, zda (a kdy) se o spáchání kázeňského přestupku dozvěděl kterýkoliv ze služebních funkcionářů daného služebního útvaru, nikoliv tedy nutně ten funkcionář, který měl pravomoc kázeňský trest udělit.

Služební funkcionáři HZS Královéhradeckého kraje tak měli ke shora uvedeným termínům znalost úplného skutkového stavu v případě kázeňských

přestupků žalobce ad 2) a 3), tedy měli dle krajského soudu ve smyslu citované judikatury povědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožňoval předběžné právní hodnocení, zda je dáno důvodné podezření, že ke kárnému provinění došlo, či nikoli. Ohledně skutkového stavu věci totiž odpověď Dr. B. žádné nové skutečnosti nepřinesla, ta obsahovala pouze právní hodnocení, které si ovšem (alespoň v předběžné podobě) mohli učinit i sami funkcionáři HZS Královéhradeckého kraje.

Subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu u kázeňských přestupků ad 2) a 3) tedy počala běžet dne 20.1.2007, respektive dne 13.2.2007. Pokud kázeňský trest byl uložen rozhodnutím náměstka ředitele pro IZS a operační řízení Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 20. dubna 2007, čj. HSHK-128-2/N-2007, stalo se tak nepochybně po uplynutí této lhůty.

Jinak tomu ovšem bylo u kázeňského přestupku uvedeného pod bodem 4) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Krajský soud dává za pravdu názoru žalovaného, že v tomto případě je nutno přihlídnout především ke skutkovému vymezení tohoto kázeňského přestupku v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. V něm služební funkcionář žalobci vytýkal, že přes opakované výzvy služebního funkcionáře Ing. V. ze dne 14. 3. 2007 a 11. 4. 2007 a ředitele kanceláře ze dne 23. 3. 2007 (předána 26. 3. 2007), nedoplnil sběrný arch čj. HSHK-398/E-2006 o dokument čj. HSHK-398-20/E-2006 a sběrný arch čj. HSHK-593/2006 o převedený dokument čj. HSHK-398-10/E-2006, čímž porušil bod 9 Pokynu, Nařízení MV a dále § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona.

Z obsahu shora zmíněné žádosti žalovaného ze dne 24. 1. 2007 nelze vysledovat, že již v ten okamžik měli služební funkcionáři HZS Královéhradeckého kraje konkrétní povědomost o nesrovnalostech ohledně dokumentů čj. HSHK-398-20/E-2006 a čj. HSHK-398-10/E-2006. Naopak z obsahu správního spisu lze naznat, že k podezření služebních funkcionářů ohledně úplnosti dotčených sběrných archů došlo po jejich zápůjčce mjr. JUDr. L.. Toto podezření pak vyústilo ve výzvu pplk. Ing. R. V. ze dne 14. 3. 2007 žalobci ke kompletaci sběrných archů. Teprve v reakci na tuto a následně shora uvedené výzvy sděloval žalobce služebním funkcionářům důvody neúplnosti sběrných archů. Krajský soud tak nepovažuje za podstatné rozvíjet podrobnější úvahy o tom, zda subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu u tohoto kázeňského přestupku počala běžet po té či oné výzvě, či po marném uplynutí termínů stanovených v nich k nápravě. I pokud by totiž uvedená lhůta počala běžet již od okamžiku nejdříve v úvahu přicházejícího (pro žalobce nejpříznivějšího), tedy uplynutím termínu ke sjednání nápravy stanoveném ve shora uvedené výzvě pplk. Ing. R. V. ze dne 14. 3. 2007, pak za situace, kdy kázeňský trest za tento kázeňský přestupek byl žalobci uložen dne 20. 4. 2007, stalo se tak rozhodně před uplynutím uvedené dvouměsíční lhůty.

Krajský soud pouze připomíná, že dle jeho názoru se žalobce jednáním specifikovaným v bodě 4) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu kázeňského přestupku dopustil. Tento svůj závěr podrobně odůvodnil ve svém rozsudku ze dne

15. 4. 2011, č.j. 30 Ad 5/2010-144. Na těchto závěrech nemá krajský soud co měnit a podrobnostech na ně odkazuje. Ostatně v žalobě, na základě níž bylo zahájeno toto soudní řízení, žalobce namítka, že předmětné jednání nemělo být kázeňským přestupkem, nevznsl.

Shora uvedený právní závěr o uložení kázeňského trestu po uplynutí subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu vymezené v § 186 odst. 9 služebního zákona, byť pouze u některých dílčích skutků, představuje sám o sobě dostatečný důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Druhá žalobní námitka spočívala v žalobcově názoru, že mu kázeňský trest byl uložen služebním funkcionářem, který k tomu neměl s ohledem na organizační předpisy HZS České republiky pravomoc. Této žalobní námitce krajský soud přisvědčit nemohl. Velmi výstižné právní zhodnocení nastolené problematiky provedl ve svém vyjádření k žalobě žalovaný. Krajský soud tak ve shodě s tímto vyjádřením v podstatě pouze zopakuje, že již z názvu hlavy IV. části dvanácté služebního zákona je zřejmé, že služební zákon důsledně rozlišuje institut kázeňského přestupku a institut jednání, které má znaky přestupku. Tato skutečnost se ostatně následně promítá v celém obsahu zmíněné hlavy IV. V dané věci je pak nesporné, že předmětem soudního přezkumu je řízení a rozhodnutí o kázeňském přestupku žalobce. Žalobcem zmíněný Pokyn ředitele HZS Královéhradeckého kraje ze dne 20. 2. 2007 stanovil metodický postup při řešení jednání, které má znaky přestupku. Na žalobcův případ tedy nedopadal a správně nebyl aplikován. Na základě dokladů předložených oběma stranami sporu tak krajský soud nemá důvod pochybovat, že v době vydání rozhodnutí o kázeňském trestu speciální předpis pro projednávání kázeňských přestupků, jako tomu bylo u jednání, která má znaky přestupku, u HZS Královéhradeckého kraje neexistoval, neboť k přijetí takového předpisu došlo až pokynem č. 48/2007 SIAŘ KŘ, který nabyl účinnosti dnem 11. 5. 2007. Ohledně pravomoci k uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek tedy bylo na místě aplikovat Kompetenční pokyn, kterým se stanovily pravomoci generálního ředitele HZS ČR a vedoucích organizačních součástí HZS ČR jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru. Dle jeho čl. 11 písm. d) měl pravomoc k uložení předmětného kázeňského trestu náměstek krajského ředitele ve vztahu k příslušníkům jím řízeného úseku. Protože žalobce v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhal pravomoci náměstka žalovaného pro úsek IZS a OPŘ, což nikdy nezpochybňoval, měl uvedený služební funkcionář pravomoc předmětný kázeňský trest žalobci uložit. Ke stejnému závěru ostatně dospěl krajský soud již ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2008, č.j. 30 Ca 170/2007-98. Protože však žalobce v nyní projednávané žalobě zpochybnil pravomoc služebního funkcionáře prvního stupně k udělení kázeňského trestu z jiných důvodů, musel se krajský soud této námitce věnovat znovu.

Třetí žalobní námitka směřovala do výše uloženého kázeňského trestu. S ohledem na shora uvedený závěr krajského soudu o nutnosti zrušit napadené rozhodnutí, pozbývá tato žalobní námitka do značné míry na aktuálnosti. V dalším řízení ale bude správní orgán stát s největší pravděpodobností před stejným úkolem,

tedy rozhodnout o výši kázeňského trestu při změně rozsahu dílčích skutků kladených přestupci za vinu. Proto krajský soud alespoň v obecné rovině uvádí, že pokud dojde ke zúžení rozsahu dílčích skutků kázeňských provinění oproti původnímu rozhodnutí služebního funkcionáře, nemá tato skutečnost automaticky vliv na druh a výši uloženého kázeňského trestu. Nemusí tedy vždy jenom z tohoto důvodu dojít ke zmírnění kázeňského trestu ať už co do jeho druhu nebo co do jeho výše. Jedním z rozhodujících aspektů bude zejména posouzení a porovnání závažnosti jednotlivých dílčích skutků kázeňského provinění, tedy těch, o něž bylo rozhodnutí o kázeňském trestu zúženo, a těch, které budou nadále přestupci kladeny za vinu. Z toho důvodu je v takových případech nutno klást zvýšené nároky zejména na odůvodnění postupu služebního funkcionáře při udělení druhu a výše kázeňského trestu ve smyslu § 186 odst. 5 služebního zákona.

Protože krajský soud ze shora uvedených důvodů zrušil přezkoumávané rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, vrátil současně věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právními názory, které krajský soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, vázán.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobci tak vznikl nárok na odměnu jeho zástupce JUDr. Jiřího Slezáka, který je advokátem. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že ve věci učinil 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsal žaloby) po 2 100,-- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Proto krajský soud ve výroku II. zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. srpna 2012

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu